

En traditionel Bibelforståelse

Af Lillian Risum, cand. teol.

I det følgende vil jeg kort gøre rede for en traditionel måde at forstå Skriften/Bibelen på velvidende, at der herindenfor findes mange nuancer og uenigheder om fortolkninger af detaljer (og jeg skal sige, at jeg skriver for egen regning).

Bibelen skal læses som åbenbaringshistorie, som Guds handlen med sit folk og med verden i øvrigt:” Gud har i fortiden talt til fædrene gennem profeterne, men nu ved dagenes ende har han talt til os gennem sin søn” (Hebræerbrevet 1,1). Det er hermed antydning, at det er Gud, der taler gennem Skriften, og at kulminationen på hans åbenbaringer er personen Jesus Kristus. Ja, faktisk er omdrejningspunktet for skriftforståelsen Jesus Kristus: verden blev skabt ved ham og til ham (se Kolossenserbrevet 1, 15-17), og Det Gamle Testamente indeholder et profetisk vidnesbyrd og løfte om den Messias, der skulle komme, og som kom i og med Jesus Kristus (Johannes evangeliet 5,39; Lukasevangeliet 24,25-26).

Bibelen er Guds ord, fordi den er Guds tale til os. Gennem hele historien taler Gud og åbenbarer sin vilje ind i bestemte historiske sammenhænge. Dette har Guds tjenere så skrevet ned. Guds handlen i Det Gamle Testamente (jødernes skrifter og Bibelens første del) er således en forudsætning for at kunne forstå Guds handlen i Det Nye Testamente (Bibelens anden del). Overalt i Det Nye Testamente er der henvisninger til Skriften, altså Det Gamle Testamente: “Alt, hvad der tidligere er skrevet, er jo skrevet, for at vi skal lære af det, så vi med udholdenhed og med den trøst, som Skrifterne giver os, kan fastholde håbet” (Romerbrevet 15,4). Da Bibelen forstås som åbenbaringshistorie kan og skal den ikke gentages. Lovkomplekset i Det Gamle Testamente var kun midlertidigt og er sat ud af kraft, fordi Jesus opfyldte loven. Et tolkningsprincip er, at Skrift tolker Skrift (ud fra den frelseshistoriske eller åbenbaringshistoriske kontekst), og at det dunkle tolkes i lyset af det klare. Selv om Bibelen er skrevet af mennesker, så gælder det, at det ikke er deres egne tanker og ideer, de nedskrev, men de formidlede et eviggyldigt budskab fra himmelens og jordens Skaber: “Det, som vi har hørt, det, som vi har set med vore øjne, det som vi betragtede og vore hænder rørte ved....forkynder vi også for jer” (se Johannes’ Første Brev 1,1-4).

Bibelen består af 66 enkeltskrifter skrevet af forskellige personer og samlet til ét Helligskrift, som ikke er blevet til ved en tilfældighed, men de mennesker, der har skrevet de bibelske skrifter, er blevet tilskyndet, inspireret hertil af Guds Ånd, og der har været en hensigt hermed. Dette kaldes inspiration, og der kan henvises til 2. Timotheusbrev 3,16: “Ethvert skrift er indblæst af Gud og nyttigt til undervisning..” De bibelske skrifter er meget forskellige og er blevet til i en periode på ca. 1500 år. Gud har brugt de forskellige forfattere med hver deres kultur, historie, sprog og uddannelse til at formidle netop det, Han ville - således at de forskellige forfattere talte om Guds væsen og hans handlinger i deres eget sprog ledet af Guds Ånd. Derfor er det strengt taget også kun, når Guds Ånd lukker Skriften op for et menneske, at det i egentligste forstand kan forstå Bibelens budskab.

Som Guds ord, som Guds tiltale til mennesker, har Bibelen autoritet i spørgsmål, der angår troen og hvorledes troen leves ud i praksis i forhold til Gud og mennesker. Dermed er den også norm for kirkens forkyndelse og lære.